

Plány pana Higginse

Pan Higgins dorazil v pátek v jedenáct dopoledne. Četla jsem Sarah a Kathleen knížku a vůbec jsem nebyla připravená, že přijde tak brzy. Neomaleně prošel celým domem, našel mě a prohlásil, že jedeme na piknik. V ruce nesl piknikový koš jako důkaz, že vše je připraveno. Pokusila jsem se vykoktat výmluvu a odmítnout, ale nepustil mě ke slovu a s rozjařeným řehotem mě přerušil.

„Nemusíte si svou rozkošnou hlavinku vůbec ničím zatěžovat. Já vím, že jsem vás překvapil – ale každý vám tu řekne, že o překvapení u mě nikdy není nouze.“

Podle všeho měl za to, že mít pověst někoho, kdo dělá věci, které by od něho lidé nečekali, je kdovíjak lichotivé.

Popadl mě za ruku a pomohl mi vstát, nenechal mě ani dočíst poslední půl stránky.

„Tak pojdte, pojdte,“ pobídl mě. „Pikniky nemají rády čekání.“

„Já mám ráda pikniky,“ ozvala se Kathleen nadějně.

„A někdy tě já a tvá teta na jeden vezmeme s sebou – ale dnes ne. Dnes je to piknik jen pro *dva*.“ Otočil se ke mně a mrkl. „Tak běžte, má drahá, a vezměte si na sebe něco, co se víc hodí na piknik.“ Ulpěl pohledem na mých střevicích. „Hlavně nějaké jiné boty,“ dodal. „V těchhle fórových botkách můžete těžko chodit v přírodě a my potřebujeme v tichu a klidu probrat vaši budoucnost.“

Odešla jsem tedy nahoru a převlékla jsem se. Celou dobu jsem mu tiše spílala. Vybrala jsem si nejobyčejnější z šatů, které jsem si koupila v Calgary. Ale z celého srdce jsem si přála mít něco z pytloviny, co bych si mohla obléknout místo nich. Z komory jsem vyhrabala vycházkové boty, v nichž jsem chodila do práce, a obula si je. *Jsou zoufale fádní, skoro ošklivé*, myslela jsem si, ale když jsem scházela ze schodů, byla jsem ráda, že je mám.

Pane Higginse, myslela jsem si, dnes mi řeknete, kde budu učit – jinak běda vám...

Vyšla jsem na přední verandu, kde na mě návštěvník čekal, vzala jsem si šál, který byl přehozený přes opěradlo zahradní houpačky, nasadila jsem si nový klobouček a zdráhavě jsem se připojila k panu Higginsovi. Hlasitě si oddechl úlevou.

Potom si mě změřil pohledem od hlavy k patám, s výrazem uznalým i kritickým.

„Ten klobouk nebudete potřebovat. Slunce příjemně hřeje...“

„Dáma nikdy nejde z domu bez klobouku,“ odsekla jsem mu.

„Tady na Západě...“

„Já jsem z Východu.“

Zařičel, jako kdybych pronesla náramný vtíp. Ale vzápětí na klobouk zapomněl a zahleděl se na mé boty.

„Vaše boty...“ pronesl udiveně, „v těch chcete jít ven? Jsou příliš...“

„Pane Higgins,“ přerušila jsem ho, „začínám pochybovat, jestli s vámi vůbec chci někam jet. Jestli mé boty nejsou dost dobré, pak se vás musím zeptat, kam mě vlastně zvete.“

Nechal záležitost mého oblečení plavat a nabídl mi rámě. Tvářila jsem se, že jsem si toho nevšimla, a pokračovala jsem v chůzi směrem k docela pěkné bryčce s koněm.

Pan Higgins hýřil výmluvností, ukazoval na kdeco kolem sebe, vychvaloval barvy podzimu a já bych si je v jiné společnosti opravdu moc ráda vychutnala. Stýskalo se mi po tmavě červených listech dubů a javorů, které jsem znala z domova, ale tady zase nabízely mé duši zlatavou náruč třepetající se listy topolů stínované zelenými skvrnami borovic a smrků v údolí řeky. Člověku to vážně až bralo dech.

Pan Higgins zamířil ven z města směrem na západ. Přímo před námi se tyčil jakýsi kopec a já jsem věděla, že až vyjedeme nahoru, uvidíme ty přenádherné hory. Ale nestála jsem o to vidět je s panem Higginsem. Značně se mi ulevilo, když zastavil krátce před vrcholem kopce.

Seskočil z bryčky, obešel koně, došel ke mně a podal mi ruku, aby mi pomohl vystoupit. Kdybych odmítla, bylo by to ode mne hrubé a neomalené, ale jakmile jsem se nohama dotkla země, okamžitě jsem se od něho odtáhla. Našel místo, které se mu líbilo, rozprostřel tam kobereček a na něj vyložil věci na piknik. Jídlo bylo naštěstí výborné. Mluvili jsme o všem možném. Ale měla jsem na paměti jeho poznámku, že debaty o práci nechává vždycky až

po jídle, a nesnažila jsem se tedy směřovat konverzaci k mé učitelské pozici. Byla jsem odhodlaná počkat, až bude po jídle sklizeno, a pak, nezavede-li na mou učitelskou pozici řeč pan Higgins, udělat to sama.

Pan Higgins dojedl a hned se zvedl.

„Pojďte, má drahá,“ řekl a natáhl ke mně ruku.

Bylo by mi milejší, kdyby mě neoslovoval tak důvěrně. Znervózňovalo mě to.

„Pojďte,“ opakoval. „Chci vám něco ukázat.“

Ukázala jsem na roztroušené zbytky našeho oběda. „Ale ještě...“

„To počká. Sklidíme to, až se budeme vracet,“ řekl. Zjevně mu to bylo jedno.

„To už to všechno mravenci a mouchy...“

„Ale, ale, nebudte přece tak cimprlich!“ Znělo to dost podrážděně, otočila jsem se tedy ke koberečku a všemu, co na něm bylo, zády. Koneckonců, je to jeho koš, a jestli mu nevadí, že si přinese domů kolonii mravenců, proč by to mělo vadit mně?

Vydali jsme se vzhůru po zalesněném kopci. Teď jsem pochopila, proč si dělал starosti kvůli mým botám. Do strmého svahu nevedla žádná cesta a terén byl docela neschůdný. Jakmile jsem jen trochu zvolnila, hned mi podával ruku, tak jsem raději šla rychle a snažila jsem se držet před ním. Když zavelel stát, byla jsem bez dechu a ráda, že se mohu zastavit.

Natáhl ke mně paži a pomalu mě otočil, abych se mohla podívat zpátky do údolí vymalovaného podzimem. Pod námi se rozprostíralo město s meandrující řekou. Z našeho vyvýšeného místa vypadaly domy v Calgary chráněné a bezpečné. Snažila jsem se zahlédnout dům Jona a Mary, ale nemohla jsem ho najít.

„Chci vám něco říct,“ pronesl pan Higgins. Hlas se mu trochu chvěl.

„Moje škola – rozhodl jste...?“

Rázem se rozesmál tím svým pronikavým, humpoláckým smíchem. Otočila jsem se k němu a podívala jsem se na něho. Pomačkal si oblek, pomyslela jsem si nemilosrdně.

„Tady ten pozemek – zrovna tady, kde stojíme – je můj. Právě jsem ho koupil.“

Několikrát jsem mrkla, nebyla jsem s to najít souvislost mezi tím, co mi pan Higgins právě řekl, a něčím, čímkoli, co by mě mohlo zajímat. Pak jsem

se rozpomněla na dobré vychování a prohodila jsem: „Ach, to je moc hezké. Těší mě, že se vám takhle daří. Rozhodně jste si vybral krásný výhled. Co máte v plánu?“

„Postavím si tu vlastní dům – přímo tady – s dokonalým, krásným výhledem do údolí.“

Podívala jsem se do údolí. „Krása,“ poznamenala jsem bezmyšlenkovitě.

„Opravdu se vám to líbí?“

„Jistě, jak by ne. Samozřejmě. Je to tu krásné.“ Doufala jsem, že to s tím vychvalováním nepřeháním. *Bylo to pěkné, ale ve skutečnosti mě to zas až tak nebralo.*

„Věděl jsem, že se vám tu bude líbit.“ Pronesl to s náležitou pýchou v hlasu. „Dům postavíme přímo tady,“ řekl a udělal gesto paží.

Zaregistrovala jsem zájmeno „my“ a projela mnou vlna solidarity s tou druhou osobou, ať to bude kdokoli, provázená současně i pocitem vděčnosti, že dokonce i takový člověk jako pan Higgins může najít někoho, kdo s ním je ochoten sdílet život.

„Tady, jak stojíme – máme před sebou hlavní vchod, obývací...“ vykládal a rozkládal při tom rukama. „Co si o tom myslíte?“

Nechápala jsem, proč se mě na to ptá, ale zamumlala jsem něco v tom smyslu, že myslím, že to tak bude určitě fajn.

„Myslím, že dům postavíme raději z cihel než ze dřeva, i když dřevo se dá sehnat snadněji. Čtyři ložnice, nebo pět, co myslíte?“

„Pane Higgins, já...“

„Nemusíte mi říkat pane Higgins, má drahá Beth,“ pronesl vlezle. Že mě takhle bez okolků, aniž se mě dovolil, oslovil křestním jménem, mě šokovalo. „Já jsem Thomas – Tom, jestli chcete.“ Díval se na mě zjihlýma očima. „Nebo mi říkejte jakkoli jinak, jak vy sama chcete.“

„Pane Higgins,“ oslovila jsem ho tvrdošjně znovu příjmením. „Obávám se, že vám nerozumím. Jeli jsme sem, abychom si promluvili o mé škole, a místo toho...“

„Ach, má drahá. Vidím, že jsem se nevyjádřil dost jasně. Žádné učitelské místo nebudete potřebovat. Vzít se můžeme brzy a já...“

„Vzít?“ Moje otázka vyzněla téměř jako výkřik. „Vzít? O čem to mluvíte?“

„Tak se neupejte, má drahá. Nevidím důvod, proč čekat. Někomu by se to mohlo zdát moc uspěchané, ale to je výhoda nás, co žijeme na Západě.“

Tady se člověk může rozhodovat a jednat rychle. Není potřeba čekat jen kvůli konvencím. Svatba...“

„Ale já jsem přijela na Západ *učit!*“

„Ovšem,“ pronesl významným tónem, „do té doby, než se najde vhodný...“

„Pane Higgins, myslím, že mi nerozumíte.“ Zhluboka jsem se nadechla a vydechla, abych se uklidnila. „Na Východě byli ‚vhodní‘ muži. Nemám v úmyslu vzdát se učitelského působení, abych... abych se vdala... abych se provdala za vás!“

Trvalo ještě několik minut, než se mi podařilo přesvědčit pana Higginse, že co jsem řekla, myslím naprosto vážně. Nemohl uvěřit, že by nějaká, jakákoli žena, která má všech pět pohromadě, mohla jeho nabídku doopravdy odmítnout – z toho si lze jasně dovodit, jak se ke mně od té chvíle choval. Znechuceně se ke mně otočil zády a jal se rychle sestupovat ze svahu. Měla jsem co dělat, abych mu stačila. Aniž mezi námi padlo jediné další slovo, naházel zbytky potravin, nádobí, mravence a všechno ostatní do piknikového koše, naskládal to všechno do bryčky a celá cesta k Jonovi domů proběhla v trapném mlčení.

„Nezapomeňte,“ procedil nakonec mezi zuby, když už jsme byli na dohled od Jonova domu, „že vrchní školní inspektor jsem tu já. Já přijímám i propouštím.“

„Možná byste byl raději, kdybych se vrátila na Východ. Řeknu Jonathnovi a...“

„Nesmysl,“ přerušil mě. „Máme tu spoustu škol, kde potřebujeme učitele. Určitě pro vás dokážu najít umístění, které vám bude vyhovovat.“

„Děkuji vám,“ pronesla jsem prkenně. „Proto jsem sem přijela.“

Umístěnka mi přišla písemně. Byl to jen krátký, ryze úřední přípis. Po zralé úvaze, stálo v něm, vás přidělujeme do školy v Pine Springs. V obálce byla přiložena jízdenka na vlak. Datum – příští středa. Měla jsem dojet vlakem do Lacombe, kde mě vyzvedne předseda místní školské rady pan Laverly. Do konce týdne budu mít čas se zabydlet a seznámit s novým působištem, školní výuka začíná následující pondělí.

„Lacombe,“ pronesla jsem nahlas. „Kde je Lacombe?“

Jon si četl noviny. „Na severu,“ řekl, aniž vzhlédl. „Proč?“

„Tam mám jet.“

Nechal noviny klesnout a podíval se na mě přes jejich okraj.

„Jet? A proč?“

„Učit do školy.“

„To není možný.“

„Tady to tak stojí – dokonce mám i jízdenku na vlak.“

„Ale to je... to je odtud přes sto mil. To není možný.“

„Přes sto mil?“

„No, ano. To musí být nějaká mýlka.“

V tu chvíli mi to došlo. Pan Higgins se postaral, abych byla co nejdál od Calgary. Pomsta? Třeba dokonce doufal, že umístěnku odmítnu a ufnukaně se vrátím zpátky na Východ. Nuže, to neudělám.

„Žádná mýlka v tom není, Jone, určitě ne,“ řekla jsem vyrovnaně. „Připadá mi to skvělé.“

„Chceš říct, že uvažuješ o...“

„Ovšemže.“

„Do Lacombe, jo?“

„Ne, vlastně se to tam jmenuje Pine Springs.“

„To je kraj světa!“

„Připadá mi to skvělé,“ opakovala jsem.

„Je to naprostý zapadákov, úplně odříznutý od světa. Určitě se stala nějaká chyba. Promluvím si s Thomasem.“

„Ne, Jone, prosím ne,“ řekla jsem rychle. „Přijímám to. Pojedu tam.“

Jon se zatvářil vyděšeně a taky trochu ublíženě, a tak jsem si honem popísila s vysvětlením. „Ach, bude se mi odtud těžko odjíždět. Od tebe, od Mary, od dětí. Všechny jsem si vás zamilovala, ale věř mi, bude to tak pro mě jen dobře. Zkus to pochopit. Žiju tady tak, že si nemusím dělat žádné velké starosti... jako... jako v bavlnce. Docela ráda bych zjistila, jestli se dokážu postarat sama o sebe, jestli dokážu stát na vlastních nohou.“

„Víš to jistě?“ Jon se podíval na mé pečlivě učesané vlasy, pěstěné ruce a zastřižené nehty, na mé šaty podle poslední módy.

Porozuměla jsem výrazu v jeho očích. „Vím,“ řekla jsem se vši rozhodností.

„No, nevím, co si o tom bude myslet matka. Předpokládala, že tu budeš pod mými ochrannými křídly.“

„Matka to nemusí vědět – zatím.“

„Ale...“

„Klidně se může dozvědět, že se starám sama o sebe, to samozřejmě ano, ale pokud jde o tu vzdálenost mezi námi, to by jí jen zbytečně působilo vrásky.“

„Já o tom pořád ještě nejsem přesvědčený, ale jestli si myslíš...“

„Ach, rozhodně. Chci to zkusit. Vážně, Jone.“

Jon zvedl noviny opět do výše, čímž dal najevo, že považuje záležitost za uzavřenou. Zůstala jsem tiše sedět a přejížděla prstem po jízdence na vlak do Lacombe.

„Poslyš, právě mě něco napadlo,“ řekl Jon a znovu vyhlédl přes okraj novin. „Pine Springs – tam je teď zrovna Wynn.“

„Kdo?“

„Wynn, ten člověk, se kterým jsi mě viděla onehdy mluvit. Toho dne, kdy jsem tě vezl na nákupy. Vzpomínáš si?“

Jestli si vzpomínám! „Ach, ano, myslím, že vím, koho myslíš.“ Snažila jsem se, aby to vyznělo co možná neutrálně. „On není z Calgary?“

„Vlastně ne. Zajíždí sem jen občas. Zrovna ten den tu byl navštívit svého bratra Phillipa. Phillip tu leží v nemocnici.“

„Aha.“

Celým tělem se mi rozlilo příjemné vzrušení, až se mi z toho mírně začáplily tváře. Ještě že se Jon už zase stáhl za své noviny.

Vzala jsem si ten krátký dopis a nyní tak převelice vítanou jízdenu na vlak, zamumlala jsem něco ve smyslu, že se musím začít balit, a odebrala jsem se do svého pokoje.

Tak ten Jonův známý, Wynn, je z Pine Springs. No vida! Až se přestěhuju do Pine Springs, třeba budu mít štěstí a někde se tam s ním potkám. Jon nás nepředstavil, třebaže k tomu měl výbornou příležitost. Pokud jsem dobře porozuměla bratrově šifře, znamená to, že Wynn je nezadaný. Maličko jsem se usmála.

Jsi to ale husa hloupá! pokárala jsem se v duchu. *Dokonce i Julie by takovéhle chování označila za dětinské. Okamžitě s tím přestaň! Čestné slovo, že vážně nevím, co se to s tebou děje.*

Stejně jsem si ale nemohla pomoci, a když jsem sevřela v prstech jízdenu na vlak, zašeptala jsem: „Tak vám děkuju, pane Thomasi Higginsi.“